

EDICE PEVNOST

JOSEF PECINOVSKÝ

DĚTI PLÁSTVE

SWAZEK I

POKRAČOVÁNÍ KULTOVNÍ SCI-FI PLÁSTEV JEDU

Josef Pecinovský

DĚTI PLÁSTVE

(část první)

Josef Pecinovský

DĚTI PLÁSTVE

(část první)

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Josef Pecinovský, 2014
Cover © Jan Štěpánek & Lukáš Tuma, 2014
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2014

ISBN (epub) 978-80-7425-967-8

ISBN (mobi) 978-80-7425-968-5

ISBN (pdf) 978-80-7425-969-2

Dej nám dostatek tmy, dej nám dostatek tepla, dej nám dostatek vody, dej nám dostatek hmyzu, dej nám dostatek červů, dej nám dostatek otroků. Nedopust', aby naše sídla obsadili zlí pláštěvníci. Nedopust', aby naše domovy zničili odporní slizáci. Tak tomu budiž v době mistralu i zákalu.

Slova ranní modlitby Iškarů

Kapitán Evelyn Clark cestoval s pověřením nejvyšší priority do sektoru 28. Cesta trvala dlouhé hodiny. Kapitán Clark proklínal zastaralý způsob dopravy, protože se na místo určení nemohl dostat jinak než těsnou a děsivě pomalou kabinkou. Jako poslední trubec, spílal konstruktérům plástve.

Ve čtvrté hodině a sedmnácté minutě cesty se řetězec kabinek prudce zastavil. Clark nenacházel jediné slušné slovo pro všechny, kdo systém stavěli. V tomto sektoru dopravu cosi vytrvale brzdilo, ať už to bylo přetížení na hlavních trasách, špatná koordinace osobní i nákladní dopravy, poruchy na trase nebo v poslední době nájezdy lupičů.

Neměl čas uvažovat nad tím, která z uvedených možností platí, protože se stěna jeho kabinky náhle prudce otevřela. Ochranný plát se sroloval a zmizel pod podlahou.

Clarkovy prsty reflexivně sevřely zářič. Pomalu se v těsném prostoru otočil a pohlédl ven. Nikdy nebyl ochoten věřit tomu, že by někdo z vyloučených dokázal zvenku otevřít stěnu kabinky, která navenek působila zcela kompaktním dojmem. Kabinka se přece dala otevřít jen zevnitř nebo na předem určených místech, jako byla odpočívadla nebo rampy. Zjevně tomu bylo jinak.

Clark vytušil, že udělal chybu, když zvolil expresní trasu, která byla expresní jen podle jména. Dopravila ho takřka až na samotné dno plástve. Ušetřil sice několik hodin,

*ale zato se teď dostal do kontaktu s hordou primitivů, kteří tam venku stáli na nevelkém prostranství, ozáření chabým svitem, a snad proto, aby ho zastrašili, vydávali neartikulo-
vaný řev.*

Nebude se přece bát neškodné sebranky. Vyklonil se ven, aby si ty exoty prohlédl.

Cosí zasvištělo.

Kapitán Clark si uvědomil, že se mu kolem těla omotal provaz a jakási síla z polotmy se ho snaží vytáhnout ven. Co to na něj zkoušejí?

Přímo proti němu se vztyčil les oštěpů. Jistě, ti otrhanci se ho bojí. Jsou tak malí, že připomínají trpaslíky. A jak jsou oblečení! Nemají na sobě nic, co by připomínalo civilizovaný oděv, snad jen jeho zbytky. Kolem těla mají omotané pruhy látky, svázané do nejpodivnějších uzlů. Dlouhé vlasy a nestříhané vousy, divoké oči. A páchnou. Neuvěřitelně páchnou, stejně jako celé tohle sklepení.

Kapitán Clark prudce zatáhl. Provaz praskl, ostatně nebylo to skutečné lano, ale jen jakýsi spletenec z podivných vláken. Dvou nejdotěrnějších skrčků se voják zbavil kopanci. Málem se rozesmál, když spatřil, jak se válejí po špinavé zemi.

Ale teď jde do tuhého. Člověk by čekal, že uprchnou, když uvidí vojáka v plné zbroji, ale ten svalovec v bederní roušce, s tělem natřeným olejem, huláká na plné kolo. Clark mu nerozumí, ale dovede si představit, jaký význam mají ta slova.

Tři oštěpy vylétly z klubka špinavců.

Potřebovali by lepší mušku a dát víc síly do hodu, řekl si Clark. Dva oštěpy snadno odrazil švihnutím paže a třetí proletěl mimo.

Ochranné prvky kombinézy měl Clark nastavené na mírový stav, teď se aktivovaly. Nějaký ten oštěp už mu nemůže ublížit, ale našel se chlap, který přiskočil blíž a chtěl ho oštěpem bodnout do břicha.

Clarkova reakce byla přirozená. Z jeho záříče vyšlehl blesk, odvážlivec se pomalu skácel a spolu s ním i další, který se na to místo prostě jen přimotal.

Konečně tu tlupu napadlo, že by mohla couvnout.

Ale našel se zbabělec – jinak ho Clark nazvat nedokázal –, který dvěma dobře mířenými zásahy kamenem rozbil obě žárovky. Na několik sekund se kolem rozhostila úplná tma a Clark ucítil, že jeho kombinéza odrazila několik dalších oštěpů a dokonce jednu sekyrku. Všechny byly mistrně vrženy. Clark si uvědomil, že ti lidé musejí vidět ve tmě.

Ucítil bolest na boku. Jeden z oštěpů přece jen pronikl silovým polem.

Technická chyba, řekl si Clark. Silová pole dokážou poměrně dobře ochránit proti svazku tvrdého záření, ale mohou propustit mechanické zbraně. Proč si konstruktéři myslí, že všichni budou bojovat jen nejmodernějšími prostředky?

Tím okamžikem skončil Clark s veškerým soucitem. Zalitoval, že si nevzal na cestu Garnettův oblouk, mohl vidět i ve tmě. Nabízelo se však jiné řešení. Rozsvítil kombinézu. Vydávala oslňující zelené světlo. Čtyři nejdrzejší bojovníci, kteří se na Clarka sáпали s noži v ruce, klesli k zemi, zasaženi tvrdým zářením.

Teď už snad dají pokoj, pomyslel si Clark, a měl pravdu. Celá ta sebranka vzala nohy na ramena, ostatně jich zbylo snad jen osm, a zmizela v systému chodeb.

Sám Clark měl na sebe vztek, že mu povolily nervy. Když se to tak vezme, byli vlastně skoro neškodní. Smutně se podíval na výsledek střetu. Šest mužů leželo na zemi a nehýbalo se. Neměli ani čas litovat svého neprozřetelného počínání. Pak si Clark uvědomil, že je to jen škodná, která parazituje na produkci plástve. Měl zlost na odpovědné činitele, že těmto pirátským nájezdům dávno neučinili přítrž.

Pocitu hořkosti se ale nezbavil ani poté, co skočil do rozjeté kabinky. Dopravní systém plástve se opět dal do pohybu.

Intro

Představte si svět, který je tak přelidněný, že celý povrch kontinentů je zastavěný až do výšky několika set metrů, představte si svět, kde většina lidských bytostí pozbyla vlastní vůli a žije jen proto, aby pracovala a regenerovala své síly, představte si svět, v němž je společnost rozdělena na pracující a vyvolené, představte si svět, který tak připomíná strukturu úlu, že se pro běžné pojmy používají slova jako trubec, dělnice, plástev, královna.

Samostatné celky, obdoby dřívějších států, se nazývají plástve; většinou se označují čísly, někdy se z tradice ponechává i historické jméno. Vyvolení obyvatelé plástve rozdělili svět do sfér. Sami žijí takřka nahoře, v obytné sféře, poskytující veškeré pohodlí. Ještě výš, na samé střeše plástve, existuje větrná sféra, kde jsou soustředěny energetické zdroje – větrné a sluneční elektrárny, nádrže na dešťovou vodu.

Na dně plástve, zvaném někdy též historická sféra, lze najít ještě zbytky starých, dávno neobývaných měst. Zde jsou hluboko pod zem zapuštěny základy pilířů plástve. Dno plástve je mnohdy provrtáno do neuvěřitelných hloubek, až tam, kde se nacházejí ložiska surovin. Samo o sobě tvoří podivný svět s degenerovaným rostlinstvem a zmutovanými živočichy.

Výrobní sféra vyplňuje nesmírný prostor mezi dnem plástve a obytnou sférou. Je to zcela odlišný, uzavřený svět, jehož jediným cílem je naplnit potřeby hrstky lidí, kteří často ani nemají tušení o tom, co se pod jejich nohama děje.

Hranice mezi dnem plástve a výrobní sférou se nenačází v jednotné výšce, což je dáno historickým vývojem a nerovnostmi terénu. Vysoké hory plástev obchází, nižší vrcholy byly někde zarovnaný s terénem, ale někde zůstaly stát a pak se dno plástve takřka dotýká vyšších sfér.

A v jedné z těchto pláství, označené A24, došlo jednoho obyčejného dne k drobné chybě, identifikačnímu kolapsu, kdy výpočetní systém, řídící celý ten moloch, zaměnil bezvýznamného trubce za významného vyvoleného. To by ještě nebyl takový problém, kdyby ten vyvolený jménem Mon Lester nebyl inspektorem, člověkem, který toho věděl víc, než mohl vědět někdo jiný, člověkem, který věděl o mnohém, co nesmělo proniknout na veřejnost. Co podniknou pánové Zwada, Hoffrey a Lago, aby zabránili prozrazení jejich tajemství? Ti tři dokážou obětovat celou plástev, obytný a výrobní systém o rozloze několika tisíc čtverečných kilometrů, a s ním i stamiliony životů, aby se svět nedověděl o jejich nekalých praktikách.

Pobyt šíleného trubce mezi vyvolenými nezůstal bez následků. Primitiv znásilnil Ellu, Lesterovu neteř, přestože ta se ho ze soucitu ujala. Zwadova pomsta je krutá. Ella má zemřít a její dítě, dcera trubce, se má stát královnou – jakousi včelí matkou, dávající život miliardám trubců i dělnic v umělých líhních.

A nebyl by to Zwada, čilý stařík, aby nevyužil té situace a nestrhl veškerou moc na sebe.

Ellin strýc Mon Lester, který se organizační chybou proměnil na trubce, a později se stejným organizačním omylem stal opět člověkem, nachází v líhni ke svému velkému překvapení nemluvně Dianu, které nese příjmení Lesterová, a pochopí, že to není náhoda. Navzdory všem se rozhodne nemluvně unést a vrátit se s ním... Kam vlastně? Tam, kde vládne Zwada. Tuší jediné – aby se mohl vrátit do obytné sféry, musí Zwadova hrůzovláda skončit. Aniž tuší, jak jeho mise dopadne, odvážně se s nevinným malým dítětem pustí do systému plástve, do toho nesmírného kolosu, ve kterém může v orientaci pomoci jen Mocný Durham, elektronický vládce plástve, který ho ale současně hledá, aby ho na Zwadův příkaz zlikvidoval.

Ale plástev A24 je prohnílá už ze své podstaty. Takřka v jednu chvíli vypukne infekce cholery a vznikne velký požár a obě tyto nehody se vůbec nedaří zvládnout. Mon Lester prchá marně, brzy ho dohoní jeden ze Zwadových hlídacích psů jménem Ferman Wild, ale i on si chce přihrát svou polívčičku a tuší, že by z Lestera mohlo taky něco kápnout.

V plástvi A24 řadí ještě jedna síla – účelově deformovaní trubci s elastickým tělem, kteří infikují běžné pracující, a ti pak vraždí své dozorce a organizátory, čímž výrobní část plástve záhy ochromí, a to jen proto, aby mohli loupit pracovní síly pro nově vytvořenou soukromou plástev. Pro nikoho snad není překvapením, když se zjistí, že ta plástev je soukromým Zwadovým podnikem.

Ferman Wild na to doplatí svým životem, ale ani Mon Lester se nemůže těšit z vítězství, protože ho zradí ten, na kterého nejvíc spoléhal. Octne se ve Zwadových rukách.

Zwada se zoufale snažil inspektora zmocnit, tak zoufale, že si nechal zaznamenat do své paměti otisk myslí Mona Lestera a jako nástroj síly se neštilil použít Lesterovu neter. Nestačilo mu protivníka zlikvidovat, chtěl jej ponížit, zneuctit, chtěl jej zasáhnout na nejcitlivějším místě. Pro svou rekreaci i pro vybíjení svých zvrhlých choutek používal starou pevnost na ostrově uprostřed moře, příhodně nazvanou Drákulův hrad. V kritickou chvíli ale Zwada selhal, protože se v něm myslí dvou lidí prudce střetly. Ella si však z tohoto místa odnesla traumatizující vzpomínky.

Pro lidi, kteří se mocným velitelům plástve znelíbili, ale zatím není třeba je zabíjet, je určena oblast mimo plástev, na poloostrově vybíhajícím několik kilometrů do moře. Tam se také nakonec octnou Mon Lester, jeho neter Ella i její dcerka Diana, aby odsud sledovali, jak velká část plástve zkolabuje a zřítí se. Mon Lester spatří na pláži přímo pod řítícím se masivem jakousi postavu. Pevně doufá, že to je Zwada...

1. Ronodonovy námluvy

Kolaps plástve A24 mohli zaznamenat i ti, kteří žili v sousedních plástvích, a to především v obytné a větrné sféře. To nepravidelné chvění, které se přenášelo po dobu několika minut na nosné pilíře oněch gigantických staveb, mohli lidé vnímat především jako pocit nejistoty a mnozí prostě konstatovali, že půda pod nohama se jim chvěje víc a déle než obvykle.

Ovšem, záchvěvy, to byl jev v plástvích celkem častý, ale málokdy trvaly tak dlouho a nikdy je nedoprovázel tak silný hukot, vycházející odkudsi z hlubin.

Ve větrné sféře mohli lidé zaznamenat na obloze ohromný sloup prachu a kouře, zvedající se zlověstně nad obzor jako příznak konce světa. Ti, kteří věděli nebo tušili, co se stalo, propadli panice, neboť měli strach z dominového efektu.

Plástev A30 Ventoux, těsně sousedící s pláství A24, se tak rovněž octla na pokraji kolapsu. Zůstala však stát a výrobní systémy se jen na určitou dobu zastavily v hraničních oblastech. Anulaci několika desítek tisíc trubců se nedalo vyhnout. Odpovědní věděli, že pracovní síly lze snadno nahradit, i když někdy za cenu velkých nákladů.

Obyvatelé nižších sfér se mohli jen dohadovat, co to bylo, protože přímý pohled potřebným směrem neměli. Informací se jim mělo dostat ze sdělovacích prostředků,

ale mocní občas váhali takovou zprávu vypustit v plném znění v obavách z paniky; nebylo také žádoucí připustit, že i jejich plástev je natolik prohnílá, že se může zřítit také. Jen zřídka se objevovaly stručné zprávy o sérii drobných nehod v plástvi A24, které začaly provokacemi nezodpovědných živlů, jež ovlivnily nevelkou část pracujících vrstev v klíčových odvětvích, což způsobilo požár a následné zřícení několika pater. Zvěsti o existenci hnědého moru byly rozhodným způsobem dementovány.

V obytné sféře došlo na překotnou evakuaci stovky tisíc lidí směrem k severovýchodu, dobrých dvacet kilometrů daleko od nebezpečné hranice. Protože vanul mistral, zplodiny kolapsu se šířily i do výšky dvou tisíc metrů nad mořem; zaznamenáno bylo několik set otrav a také zde došlo k četným úmrtím. Tím, že se po dvou dnech spustil déšť, se plástev A30 dostala z nejhoršího. Přesto se po dobu dobrých dvou let od kolapsu nedalo v oblasti do vzdálenosti dvou kilometrů od hranice s pláství A24 žít.

Nebyl totiž nikdo, kdo by jakkoli organizoval likvidaci trosek plástev A24; vládci sousedních pláství se spokojili s tím, že sektory kontaktní s dvacetčtyřkou izolovali.

Čekalo se na to, až se vyřídí právní vztahy ohledně dvacetčtyřky. Všichni majitelé i správci zahynuli, a proto měly těžkou práci také soudy. Nebylo koho žalovat.

* * *

Ronodona zprávy nezajímaly. Ostatně v přízemní sféře mu byly podobné vymoženosti odepřeny, ale jemu to nevadilo. Kdyby žil v obytné sféře, pak by věděl, že je mu

jedenadvacet let, měří 166 centimetrů a váží 52 kilogramů. Měl by učesané vlasy, pěstěné ruce, snědou kůži, nosil by naleštěné botky a pečlivě nažehlený oděv.

Kdo Ronodona znal, věděl, že je to statný mladík, a měl pleť právě tak světlou jako všichni členové Iškarské tlupy. Dlouhé světlé vlasy si jen občas přiřezával tupým nožem a nehty se mu podle potřeby samy ulamovaly do potřebné délky, pokud si je ovšem dřív neukousal, což se v přízemní sféře nepovažovalo za žádný zlovyk. Nosil na sobě to, co dala plástev, a kdyby neměl žádné šaty, tak by mu to příliš nevadilo.

Nejvíce Ronodona trápila skutečnost, že se mu ještě nepodařilo opatřit si žádné děvče. Naposledy se velice zajímal o Ardanu, pěkně stavěnou dívku, ale dostal se do konfliktu s Fanderem, který byl sice slabší a hloupější než Ronodon, ale zato se líbil Ardaně víc než Ronodon. Po výzvě k pěstnímu souboji Fander zbaběle zmizel a oddělil se od tlupy, a spolu s ním se vytratila i Ardana.

Pro Iškarskou tlupu to znamenalo značnou ztrátu genofondu. Velký Iškar si tehdy zavolal Ronodona na kobereček. Tím, na kterém mladík stál, prosakovala vlhkost. Vyrůstala zde zvláštní odrůda skalního mechu, bílá až bezbarvá podobně jako všechny rostliny, které se v přízemní sféře udržely. Velký Iškar považoval tento mech za úchvatnou výzdobu sluje a vůbec mu nevadilo, že každé došlápnutí vydává čvachtavý zvuk.

Zlí jazykové tvrdili, že se obklopil mechem jen proto, aby se k němu nemohl nikdo tiše a nepozorovaně přiblížit a zabít ho. Jiní ale mínili, že je to hloupost, protože Iškar už skoro vůbec neslyší.

Iškar poloseděl, pololežel na vyvýšeném schodu, jenž nazýval trůnem. Vrstvila se na něm hromada kůží pamývalů, a tak nebylo zřejmé, zda se jedná o nábytek nebo o část opěrného pilíře plástve. Celou místnost zaplňoval ostrý zápach hniloby, protože kůže nebyly řádně vyčištěné. Iškar v nich viděl nesmírné bohatství a velice si na nich zakládal, a navíc jeho otupělý čich už ten zápach vůbec nevnímal.

Iškar měl přes sebe přehozenou plastickou fólii, která původně snad měla být ubrusem pro stoly v levné restauraci. Nikdo nevěděl, jakými cestami se tento materiál dostal z výše obytné sféry až sem dolů, na dno plástve. Jednoho dne lovci otevřeli kabinku přeplněnou půldruhého metru širokými rolemi. Největší část dostal Iškar, a ten jediný se rozhodl, že se do fólie bude oblékat. Ostatní nevěděli, jak by ji využili, jen stará Matra svázala z fólie uzlík a nosila v ní vodu a některé matky v podobném uzlíku nosily na zádech své děti. Materiál toho moc nevydržel, vlákna, kterými byl plast podlepen, se již dávno napůl rozpadla. Bylo docela dobře možné, že kabinka putovala pláští zapomenutá a nikým nepozorovaná desítky let.

Iškar byl neuvěřitelně starý, nikdo však nemohl ověřit, zda je mu skutečně víc než padesát. V poslední době ho nikdo neviděl samostatně chodit, nevědělo se ale, zda je chromý, či zda je jen líný. Občas ho otroci vynesli do sklepení, on si obhlédl své království, a po krátké době ho zanesli zpět do sluje.

Zázrakem také bylo, že ho nikdo z mužů o jeho postavení nepřipravil, i když by vlastně stačilo do starce strčit, aby upadl a už nevstal. Snad tak projevovali úctu k jeho

dávným zásluhám, možná se tak dělo i proto, že se tlupě dařilo. Zdálo se, že Iškarovým štěstím je, že v této době podivné hojnosti není třeba kočovat. Vypadalo to, že jakýkoliv přesun by už nemusel přežít.

Iškarova holá lebka byla sice bílá, jak se slušelo a patřilo, ale z dálky to vypadalo, že je porostlá hnědým mechem. Šlo však jen o stařecké skvrny, které silně svědily a často si je Iškar bezděčně rozdrásal do krve. Malá očka zírala na Ronodona ze dna hlubokých důlků, jakoby uměle vyhloubených v kostnaté tváři.

„Ronodone, ty páchnoucí macaráte,“ otevřela se bezzubá ústa starce a vypustila jedovatá slova. Navzdory chatrnému zjevu měl Iškar neobyčejně silný hlas.

Je to dobré, pomyslel si Ronodon. Řekl mi, že jsem macaráte, ten je sice ohavný, vlhký, slizký, jeho sekret lep-tá kůži, ale kdyby bylo zle, tak bych se dověděl, že jsem pamýval, netopýr nebo dokonce slizák.

„Vždycky jsem věděl, že máš v hlavě místo mozku jen koudel, a teď se to potvrdilo. Slyšel jsem, že jsi chtěl zabít Fandera –“

„To je lež!“ vykřikl Ronodon.

„– že jsi chtěl zabít Fandera,“ zvýšil náčelník hlas. „Ten ubohý chlapec utekl, teď bloudí někde v plástvi a nemůže najít cestu zpátky. Prý s ním vzala roha i nějaká poblouzněná holka, jako kdyby oba nevěděli, že páření mezi členy jedné tlupy ničí genofond!“

Ronodon byl dalek toho Iškarovi prozradit, že měl s Ardanou stejné úmysly.

„Samozřejmě tě stihne trest, s tím počítej.“

Ronodon pokrčil rameny.

„Já jsem neutekl,“ bránil se, ale Iškar ho ignoroval.

„Zatím jsem ještě nerozhodl, jak s tebou naložit, ale když přivedeš Fandera i tu holku zpátky, obrátí se můj hněv proti nim, a ty...“, Iškar mávl rukou. „Co s tebou udělám, to se uvidí až potom. Ale myslím, že bys měl vylepšit genofond naší tlupy. V poslední době mi připadá, že se rodí samí blbci. Stačí, když se podívám na tebe nebo na Fandera.“

Ronodon spolkl urážku. Byl rád, že z toho zatím vyšel docela lacino.

„A teď vypadni, potřebuji rozjímat.“

Ústa zaklapla s mlaskavým zvukem a oční víčka se zavřela. Iškarova hlava teď v temnu sluje připomínala na nejvýš uvadlou kedlubnu.

Ronodon pokrčil rameny a opustil sluj. V chodbě na něj civělo dvacet párů zvědavých očí. Neřekl ani slovo, ať se dohadují. Pokusil se tvářit se sebevědomě, ale nevěděl, jestli se mu to podařilo.

Ovšem toto byla šance. Buď se vrátí s gloriolou vítěze, nebo tam někde, v temných uličkách zámoru, nechá svou čest i svůj život.

Ale za pokus to stojí.

* * *

Nikdo nesměl opustit rajon tlupy sám. Iškar nikoho neurčil, a tak si Ronodon vzal s sebou Chlase.

Chlas byl chlapík o půl hlavy menší a o několik cyklů starší než Ronodon, slizký a úlisný, a měl značný handicap. Jako jeden z mála obyvatel přízemní sféry neviděl ve tmě, a proto se musel ve svých deseti letech, když už o této tělesné vadě nebylo pochyb, podrobit kastraci.